

Un elefant într-un borcan...

Editura LiLA
Bucuresti, 2020

Cuprins

Un elefant într-un borcan...	7
Despre nevoia de control a ego-ului...	18
Algoritmii validării „evoluției” tale...	55
„Eu știu, tu să taci”...	59
Despre a da sfaturi...	64
A fi sau a nu fi una cu fluviul...	81
Despre sărbători și alienare...	84
Dintre perlele ego-ului: despre „Darurile Divine”...	99
Curajul de a fi altfel...	105
Dintre perlele ego-ului: despre afirmația „s-a spus tot ce era de spus”...	109
Fă-te mereu mic...	113
Ghicitoare: Oare de ce ne aflăm aici, pe planeta pământ?!	116
Despre dopuri și o posibilă percepție extinsă...	126
Despre iceberguri, suferință și matrioșce...	141
Din discuțiile „Căii de mijloc”: vocea interioară...	180
Despre protecție, rinoceri și supraconștiință...	216
De la ne-trăire la trăire...	224
<i>Exercițiu de a dărâma construcțiile ego-ului...</i>	233
Despre a te deschide...	236
<i>Exercițiu de deschidere către...</i>	256

Despre relația cu un maestru.....	264
Mergi înainte, mergi pe Cale, indiferent... ..	314
A fi sau a nu fi – fidel unei Școli spirituale.....	323
Slugă la doi stăpâni.....	338
Sau despre a merge pe două drumuri.....	340
Algoritmii spirituali: bază, cale, fruct.....	358
A ști sau a nu ști.....	368

Un elefant într-un borcan...

Mintea omenească este extrem de mică..., deși plină de pretenții și de „știuturi”...

Ego-ul este și el tare mititel, chiar dacă lui i se pare că este mare și important și dorește mereu să dovedească asta! (Oare o face cu obstinație, tocmai pentru că își bănuiește adevărata lui „dimensiune”?!)

Universul este imens... Existența este infinită...

Am dat o definiție chiar și infinitului, crezând că îl înțelegem. „Știm” ce este Infinitul, „știm” cine este – Dumnezeu. Chiar așa?!

Le înghesuiam, le ciuntim, le contorsionăm, le fragmentăm și alegem doar câteva feliuțe... din Univers, din Existență, din Infinit, din Dumnezeu... Ca să încapă Universul, Existența, Infinitul, Dumnezeul – în minusculele borcane ale minților și ego-urilor noastre...

Elefanți înghesuiți în borcane!

Despre asta vom vorbi acum, începem Spiritul câteva noi dialoguri cu Omuleții săi.

Majoritatea oamenilor se află într-o zonă de luptă, de neacceptare, de opoziție, de înfrângere. Ceea ce nu este foarte avansat, din punct de vedere spiritual. Mai există foarte multe trepte de parcurs: treptele de acceptare, de înțelegere, apoi cele de conștientizare, de deschidere, empatie, compasiune, rafinare a percepțiilor, liniște interioară, iubire, armonie.

Acesta ar fi *nivelul omenesc frumos*, l-am numit noi așa, încercând o oarecare sugerare didactică a treptelor de parcurs...

Apoi vor fi, însă, treptele finale, de depășire a tuturor acestora, de a ajunge un Buddha sau un Iisus... O „stare” pe care doar o numim „Iluminare” sau „Realizarea Sinelui” (ca să cităm minunatele

Învățăături ale *Sutrei de diamant...*¹). Acesta este capătul de drum. Acolo trebuie să-l conducă pe practicant o Școală spirituală reală, vom reaminti și vom sublinia asta mereu.

Pentru că... este tare departe această înțelegere. Ne limităm la conținutul micilor borcanele mental-egotice, cu conținuturile lor pline de „eu”-uri, de „vrut”-uri, de „trebuie să”-uri. Conținuturi pe care credem că le știm, că le controlăm..., conținuturi cu care credem că noi controlăm Existența, viața din jur..., conținuturi cu care suntem familiarizați și pe care le-am făcut „confortabile”. Conținuturi pe care, eventual, mai dorim să le îmbunătățim, prin așa-zisele „practici spirituale”. Ori nu despre asta va fi vorba acum (cu asta se ocupă psihologia, ședințele de consiliere, o întreagă literatură dedicată etc.). Noi vorbim despre a ieși din acele „borcane”. Complet, Definitiv. Înțelegându-le micimea, inutilitatea și, mai ales, aspectul iluzoriu.

O școală spirituală autentică ar trebui să-i indice practicantului (măcar teoretic, pentru că putințele omenești sunt tare diferite) capătul real al drumului. Nu sănătatea, nu niște bani în plus, nu o relație, nu un nou loc de muncă. Acestea sunt niște trepte omenești intermediare și care se vor realiza „din mers”, dacă tu vei aspira spre un „Ceva” situat „mai sus”. Nu trebuie puse acestea pe primul plan. Ele oricum se rezolvă din mers. Pentru că, transformându-te, tu vei avea o altă minte, vei avea alte concepte, o altă perspectivă, pentru că tu vei avea un alt mod de lucru și un alt mod de a gestiona realitatea obișnuită. Și vei vedea cum viața ți se îmbunătățește „singură”, fără să faci mari eforturi în special pentru asta...

O cale spirituală nu înseamnă un curs, oricât de interesant ar fi el, ci un alt mod de viață, zilnic, pas cu pas, clipă de clipă, înseamnă un proces continuu de învățare și de transformare a minții, a ego-ului, a percepțiilor, care vor conduce la o schimbare profundă a ființei. Iar asta durează multe vieți...

O cale spirituală înseamnă drumul înspre tine, înăuntrul tău și nu în afară. Căutarea nu se face în afară. Rostul unui învățător este să reorienteze omul spre înăuntrul lui. Mersul la biserică, mersul la templu, mersul în locurile sfinte, da, sunt de ajutor, pentru că te scot din rutina zilnică, din claxoane, din grosolăniile de pe stradă, de la

¹ Indra, *Sutra de diamant. Câteva comentarii...*, Ed. LiLA, București, 2019.

serviciu etc.; ele sunt de ajutor, dar ele singure nu-ți rezolvă problema, ele doar te ajută să te interiorizezi și, eventual, să parcurgi drumul înspre tine.

O cale spirituală implică o altfel de percepție.

O cale spirituală implică o altfel de cunoaștere: o cunoaștere non-mentală.

Apoi toate aceste noi informații vor trebui structurate în ființa ta, interiorizate; iar asta se obține numai prin practică.

Finalul fiind conștientizarea Naturii tale reale...

— Viața îți dă examene. Viața îți dă zilnic examene și, din păcate, pe unele ne facem că nu le vedem, pe altele le picăm cu succes; mai rău, uneori ne prefacem cum că nici nu a fost vorba despre un examen, mărturisii Omulețul cel pragmatic. Ține de păcălelile minții atitudinea asta. Dar, cu cât devenim mai lucizi și mai conștienți, cu atât vom decipta mai ușor evenimentele, viața în general: pentru că un examen de viață îți arată, foarte concret, exact locul, nivelul, la care te afli tu în acel moment. Există varianta A – în care te lupți și varianta B – în care te oprești și te întrebi oare ce vrea să-ți spună Universul în acel moment. Iar dacă ai urechile deschise, poate că ai să și auzi.

— Vreau să mai înțelegeți ceva, interveni Spiritul: tot ceea ce spunem prin cuvinte întotdeauna va fi mult simplificat și incomplet, pentru că acela nu este adevărul Absolut. Sunt doar cuvintele prin care funcționează mintea care nu poate percepe adevărul Absolut... Doar arătăm înspre el; și nu putem arăta altfel decât prin cuvinte. Depinde de fiecare, prin practica sa și prin dezvoltarea sa interioară, să ajungă la acel Adevăr vreodată. Toate conceptele sunt niște simplificări penibile ale unor Învățăături de mii de ani și ale „Absolutului”, de aceea, de fiecare dată, îmi cer iertare pentru un asemenea sacrilegiu. Este exact aceeași „comprimare”, „înghesuire” a unui Ceva extraordinar în niște cuvinte limitate și mititele. Elefantul în borcan...

— Oamenii nu înțeleg pentru că nu pot. Mintea este ceva destul de finit, este ca un computer care are doar câteva programe, cu care derulează ceea ce crede ea că este realitatea. Ori Dumnezeu, Existența, sunt infinite. Mintea nu poate înțelege Infinitul. Da, exact ca și când ai încerca să bagi un elefant într-un borcan, admise Omulețul cel foarte mental, după ceva... gândire.

— Și, atunci, singura soluție va fi să lărgesci borcanul atât de mult încât să încapă elefantul în el. Sau să îl spargi... Așa stau lucrurile și cu mintea și realitatea Absolută. Vom vorbi mai departe despre rafinarea și „lărgirea” minții... pentru a înțelege. Așa este, oamenii nu înțeleg. Li se pare că înțeleg, dar nu înțeleg, explică, trist, Spiritul. Prin chiar aceste cuvinte – noi reducem, simplificăm, bagatelizăm, mărunțim..., înghesuim elefanții în borcanele de cuvinte, pentru ca mintea să poată „prinde” câte ceva.

Asta ar fi de subliniat referitor la metafora noastră, continuă Spiritul. Deci avem un elefant de pus într-un borcan. Ce fac oamenii în situația asta? Ceva penibil: fac un elefant mic, fac un breloc. Exact așa se întâmplă, fac ceva mic, îl bagă în borcan; dar, și mai grav, își imaginează apoi că, prin asta, îl și controlează: „știi eu despre ce e vorba: am reușit să pun elefantul în borcan”, „e al meu acum...”. *Așa funcționează mintea umană. Nu va încerca să se dezvolte ea, să se extindă, să cuprindă..., ci va încerca să reducă elefantul („Necuprinsul”) la dimensiunile ei. Este foarte important și trebuie reținut mecanismul.*

— Și așa s-a întâmplat în toate religiile. Așa l-au făcut pe Dumnezeu icoană sau statuie, i-au conferit caracteristici umane.

— L-au micșorat pe Dumnezeu ca să intre în mintea lor.

— Iar mesajul Școlii se referă la modalitatea de a ieși din borcan, ceea ce înseamnă să nu mai reducem totul la mintea noastră..., ci să ne mărim mintea, ca să poată cuprinde cât mai mult... Esența minții fiind... chiar Infinitul.

— Sau măcar să îți poți vedea mintea, să devii conștient de ea și de modul în care funcționează, înțeleseseră Omuleții mai vechi.

— Metafora borcanului este foarte bună ca axiomă de funcționare a minții. *Mintea întotdeauna va reduce. Neputând să cuprindă, ea va reduce totul la ce știe ea, la ce poate cuprinde ea. Și asta este valabil pentru tot.* Mintea micșorează.

— Mintea știe trei lucruri și, atunci, va filtra totul prin ele. De asta judecă, îngreșează, dă sfaturi, face toate simplificările astea extreme: pentru că este îngrozitor de limitată, de ne-crescută și de needucată. Atâta poate ea. Nu poate conține mai mult și, atunci, va reduce totul la cât poate ea, constată Omulețul cel foarte mintal, privind acum chiar înspre propria sa minte.

— *Revenind, o Școală spirituală trebuie să-și învețe practicanții să vadă „corect” realitatea, să se vadă corect pe ei, să înțeleagă de unde anume pleacă și unde trebuie să ajungă.*

Percepția corectă a realității ține de o altfel de minte (deja am vorbit despre asta mult^{1,2}). Mentea percepe cât poate ea, cum poate ea și se chinuie să îngrădească realitatea în borcanul ei, în ce știe ea, bun-rău, frumos-urât; și, atunci, toată realitatea va fi ciuntită, spartă, boțită, comprimată într-o minte de dimensiunile unui borcan. *Ne trebuie, deci, o altă minte, care să nu mai facă asta. Care să poată cuprinde...: să poată cuprinde-oglindi!*

Am folosit cuvântul „corect”, îl știm deja din adevărurile nobile ale lui Buddha Sakyamuni. Iată un alt exemplu de „elefant micșorat”, de data aceasta, însă, spre folosul oamenilor... Buddha Sakyamuni, de la înălțimea Înțelegerii sale (care nu poate fi cuprinsă cu mintea cea obișnuită), a încercat să coboare și să ofere oamenilor o poartă de intrare înspre Învățăături. Poarta găsită de el a fost suferința și, astfel, și-a început el discursul vorbind despre cele patru nobile adevăruri care oferă soluția ieșirii din suferință. O Cale spirituală implică lucrurile făcute „corect”: vedere, intenție, vorbire, acțiune, existență, efort, atenție și concentrare corectă. Și le reamintim noi mereu în discuțiile noastre...

Dar punctul de plecare îl constituie acest nivel la care te afli tu acum: suferința. Pentru că, dacă îți începi discursul cu „Vacuitatea”..., nimeni nu va înțelege nimic: va fi exact acel Infinit de necuprins de către mintea ta. Și, atunci, începem tot cu un fragmentel pe care mintea îl poate „digeră”: suferința. Micul elefant din micul borcan... Asta a făcut și Buddha Sakyamuni, a găsit un punct de plecare accesibil, cât de cât, minților.

— Ar mai fi aici de precizat, ne spuneai tu mai demult..., faptul că nici Iisus, nici Buddha, nici Mahomed, niciunul dintre marii învățători nu au făcut religii. Ei au dat oamenilor niște Învățăături, au spus niște adevăruri; dar apoi oamenii, cu mintea lor, le-au luat și au făcut religii din ele. Religiile sunt făcute de oameni: după cum și după cât a înțeles fiecare. Din nou, borcănele cu elefanți mai mici.

¹ Indra, *Dincolo de iluzie...*, Ed. LiLA, București, 2017.

² Indra, *Pentru că nu există decât Sinele...*, Ed. LiLA, București, 2017.

— Religia este tot un instrument. Nicio religie nu este ceva absolut. Adevărul absolut este dincolo de religii. Infinitul „Acela”...

— Religiile asta fac: îl aduc pe Dumnezeu, îl micșorează și îl bagă în borcane. Îl aduc pe Dumnezeu la nivelul minților oamenilor, la cât pot ei pricepe. Și fiecare explicație, ajunsă la a doua sau a treia mână, mai micșorează câte puțin, după capacitatea celui care explică, dar și după putințele celor care recepționează mesajul.

Așadar, nici ceea ce facem noi aici nu are legătură cu vreo religie. Sunt niște adevăruri general valabile care se regăsesc, sub diferite forme, mai mult sau mai puțin trunchiate..., înțelese... sau deformatе..., în toate religiile.

Spuneam că o cale spirituală este drumul înspre tine. Asta pentru că „tu” îți ești cel mai apropiat „ție”; iar drumul se va face, astfel, înspre tine și prin tine. Înspre descoperirea Esenței „tale”. O cale spirituală te va duce înspre Esența ta... care este, însă, Esența a tot ceea ce există. Iar următorul pas va fi ca „tu”, ca entitate separată, să dispari: acela va fi capătul de drum. Scufundarea în acea Esență prin dispariția „ta”.

— Dispare ego-ul, dispare separarea dintre ceea ce crezi tu că ești și tot restul. Este ca și cum te-ai extinde la infinit, până ai cuprinde tot, până devii una cu tot. Îți extinzi percepția la infinit, percepi altfel realitățile... Adică ieși din acel borcan minuscul al minții și al realității tale, continuă Omulețul cel lucid acea metaforă nou propusă, pe care, iată, o înțelese. Mental, desigur.

— Revenind, o Școală spirituală ar trebui să-și ghideze practicanții spre realitatea Absolută. Am numit-o noi „o zonă ne-omenească”, tocmai pentru a o diferenția de realitatea relativă, cea cunoscută, zilnică, cu care fiecare se identifică.

Atenție, acestea sunt doar cuvinte care indică înspre!

Și, iarăși: cele două „realități” sunt în voi, ele nu trebuie căutate în afară, nu trebuie plecat nicăieri...

— În pelerinaj, călare pe elefant..., glumi Omulețul cel ironic. Pentru că vei fi călare pe acel elefant tot în borcanul tău. Ha, ha..., mimă el un râs trist.

— Lumea este stratificată, așa este ea, formată din straturi și substraturi de înțelegere, cultură, evoluție, de putere de cuprindere, de abstractizare, disponibilitate a fiecăruia, deschidere. Și, atunci, o

Școală reală se va strădui să găsească soluții pentru toate aceste trepte, astfel încât să poată ajuta cât mai multe ființe.

Altceva bine de știut, ar fi că, referitor la aceste „straturi”, nu poți vedea decât de la nivelul tău în jos, nu poți vedea straturile de deasupra ta... (A „vedea” înseamnă a simți, percepe, înțelege, cuprinde, funcționa în acel mod).

— Sau, dacă vorbim în termeni de frecvențe, ca la radio, nu poți prinde un post pentru care tu nu ai o antenă potrivită, interveni Omulețul cel tehnic. Pur și simplu scala ta nu poate accesa anumite posturi, mai rafinate.

— Și, atunci, vei putea „vedea” doar la nivelul tău și sub tine, ca nivel de evoluție, ca înțelegere. Aceasta este deja o invitație de a nu mai judeca, de a nu-ți mai da tu cu părerea acolo unde nu poți vedea și înțelege....

— De asta este important să ai un maestru. Pentru că un maestru vede lucruri pe care tu, de la nivelul tău, nu le poți vedea.

— De la nivelul tău nu te vezi nici pe tine, asta este cu adevărat jalnic, deci îți va trebui și pentru asta cineva situat „mai la înălțime”, comentă Omulețul cel ironic.

— Și încă ceva: ți se pare că știi, *dar, de fapt, nu știi mai nimic...* Iar atunci când vine viața și îți dă un examen, îl pici cu brio; poate că abia atunci realizezi: „ups, stai că n-am înțeles nimic!”, își făcură, Omuleții mai vechi, bilanțul.

— Dar dacă practici și studiezi, se deschid percepțiile și câte ceva se schimbă în viața ta.

— De fapt, suferința este cea care te îndeamnă, de cele mai multe ori, spre lucrurile spirituale; când îi este bine, lumea nici pe la biserică nu prea mai dă. Hai să fim serioși, toată lumea se duce la biserică pentru a cere ceva: „Doamne dă-mi sănătate, dă-mi nu știu ce...”. Și efectiv se târguiește cu un Dumnezeu exterior, ceea ce este stupid, pentru că Dumnezeu este înăuntrul tău și toate acestea țin numai de tine și nimeni din afară nu ți le poate da. Dar oamenii nu știu. Și Iisus a spus că „Dumnezeu este mai aproape decât cămașa de pe tine”. Dar noi nu înțelegem asta, săriră ei de la una la alta. Și repetăm citate seci din scripturi: iarăși, elefanței...

— Problemele cotidiene sunt situate pe „nivelurile inferioare” de frecvențe, de înțelegere, dar și de rezolvare, explică Spiritul neținând

cont prea mult de ei. Dacă tu îți propui o țintă din vârf și urci muntele, problemele de zi cu zi se rezolvă de la sine. *Dacă tu chiar urci muntele, problemele se rezolvă mai bine decât vrei tu, pentru că Universul știe mai bine cum să o facă. Va fi mai „în avantajul tău” din punct de vedere al evoluției și al rezolvărilor karmice. Întotdeauna! Doar că tu nu vezi asta: din nou, pentru că nu ai instrumentul de percepție al Inteligenței Universului... Și poate că iarăși ai să judeci, ai să te opui etc., adică ai să faci iarăși ce știi tu, pe măsura conținutului de reacții al borcanului tău, se văită Omulețul cel lucid.*

— Să mai amintim ceva: *există „legi diferite de funcționare” corespunzătoare acestor niveluri mari de funcționare-înțelegere-conștiință. În zona omenească se aplică anumite legi; dar, urcând pe scara evoluției, se vor aplica alte legi... Asta este iarăși ceva important: pentru că mintea, care nu înțelege asta, va încerca să judece ceva aflat peste putința ei de înțelegere folosind legile din zona ei de lucru. Mintea, din nou, va încerca să reducă totul la putințele ei, la legile zonei în care se află ea. Elefantul micșorat, din nou. Dar legile se schimbă...*

— De exemplu, tu vei judeca o ființă mai evoluată decât tine după criteriile tale meschine, explică Omulețul cel cu inima deschisă.

— Da, exact, poate ar fi bine să mai reluăm, în acest context, câte ceva din potențiala relație cu un maestru..., își propuse Spiritul, alunecând cu gândul, plin de dragoste și închinăciune, spre acea magnifică *Sutră de diamant*.

Revenind... (se întoarce Spiritul din mica sa incursiune în acea altfel de lume, la explicația cea lumească...), o Școală spirituală înseamnă a-l conduce pe practicant printr-un labirint de informații, de alegeri, de exerciții... Prin care, de obicei, el se rătăcește singur. De ce? Exact din motivele existenței acestor trepte și ale acestei nevederi, incapacități de cuprindere globală...

— Oamenii sunt pierduți, ca vai de ei, în labirintul lor zilnic..., darămite într-un „labirint spiritual”... Și, atunci, va fi nevoie de cineva care a ieșit din labirint și care poate „vedea de sus” întreg ansamblul, ca să îți indice drumul, recunoscă Omulețul cel lucid. În plus, la un moment dat, după ce începi să practici câte ceva, chiar că nu mai poți să te descurci singur. Mintea începe să se transforme, dar tu nu ai încă instrumentele cele noi cu care să trăiești altfel. Și este posibil să traversezi o zonă de ceață în care să nu te mai descurci deloc. Este ca

și când se dă rămă toată construcția pe care o știai și sunt șanse să devii confuz, până să înveți să trăiești altfel.

— O Școală spirituală înseamnă conducerea spre ieșirea din labirint. Vorbim despre labirintul vieților personale, cu tot ce înseamnă asta: programe, șabloane, „adevăruri” ale acelor vieți, nevedere de ansamblu, nevedere particulară. Apoi, exact ce ai subliniat tu, vorbim și despre îndrumarea într-un labirint mult mai complex și mai periculos, acela al (ne-)înțelegerii spirituale.

Mai precizăm acum faptul că tot ceea ce facem noi, *toate tehnicile, exercițiile sunt doar instrumente, doar cârje de care te folosești, ele nu conțin adevărul Absolut*. Este important de știut și asta: pentru a nu acorda acestor instrumente o importanță mai mare decât o au ele, de fapt.

Iată un exemplu al unei imagini de ansamblu. Dintre concepte, esențial pentru a înțelege demersul întreg al Școlii, este cel de *ignoranță*. (Ignoranță nu înseamnă că ești prostuț, ci că nu-ți cunoști Esența ta, Natura ta reală. Folosim întotdeauna cuvântul „ignoranță” cu această conotație). *Ignoranță înseamnă a fi limitat la realitatea ta și, în final, a nu-ți cunoaște Esența*. În plus, iarăși, repetăm, această cunoaștere despre care vorbim nu înseamnă a fi informat, ci a simți toate aceste lucruri „în tine”.

Primul nivel al ignoranței este acela de a crede că tot ceea ce ne înconjoară este real¹. *Fiecare este prizonierul realității create de mintea și ego-ul lui*. Pentru că asta face mintea tot timpul, creează și re-creează o realitate personală...

— Care devine închisoare-borcan. Realitatea personală este formată din tot ce conține viața noastră, orice gând, orice judecată, orice idee de la televizor, orice concept religios, social sau la modă, pe care mintea le ia și le folosește ca pe niște cărămizi, cu care creează un zid al realității personale. Este exact ceea ce face mintea cu elefantul, mintea a micșorat elefantul, l-a pus în borcan și a declarat că „aceasta este realitatea, aceasta este viața mea”.

— Atâta poate concepe ea, atâta poate vedea ea; și, pentru acea minte, aceea reprezintă „realitatea”.

¹ Indra, *Dincolo de iluzie...*, Ed. LiLA, București, 2017.

— Ar fi bine de reținut imaginea asta a unui elefant îndesat în borcan!, *este sugestivă și adevărată. Fiecare are borcanul lui în care a pus tot felul de lucruri și a declarat că „asta este realitatea mea”.* Fiecare dintre aceste „borcane ale realității” este limitat și conține lucruri extrem de simplificate, de mărunțite; care nu au nicio legătură cu ceea ce se află în afara borcanului. *Fiecare își are realitatea lui; există miliarde de realități, ale fiecărui individ, ale fiecărei minți, ale fiecărui ego care și-a creat respectiva realitate personală.*

Și mai există o realitate colectivă în care sunt depuse realitățile fiecăruia: un borcan mai mare...

Iată ce ar trebui să facă o Școală spirituală: să-l scoată pe om din borcanul lui, din zidirea minții lui.

— Să-l învețe să spargă zidurile sau să urce și să sară peste zid.

— Iar prin practică, ai să începi să simți zidurile, apoi micile momente de libertate; dar dacă nu faci nimic, nu se întâmplă nimic...

— O cale spirituală nu înseamnă să-ți îmbunătățești viața. Marea majoritate a curenților care circulă pe piață, la fel și tehnicile energetice, la fel și psihologia, vindecarea emoțiilor, șamanismul etc., asta vor să facă: să facă mai bună viața pământească. Dar ele *fac parte tot din realitatea omenească, ele fac parte din același borcan, doar că ceva mai organizat sau mai curat.* O Școală spirituală își propune, însă, să te ducă dincolo de acestea.

— A-ți îmbunătăți viața înseamnă a-ți înfrumuseța borcanul. Mai pui trei frunze verzi, mai pui o floricea roșie și mai aduci încă un elefant mic albastru. Asta înseamnă a-ți îmbunătăți viața.

— Ori soluția spirituală înseamnă a ieși din borcan. Asta este o mare diferență de abordare asupra căreia insist, pentru că vreau să o înțelegeți clar. Nu zice nimeni să nu-ți îmbunătățești viața, dar să înțelegi că ai rămas în același borcan, poate mai curat, mai frumos, mai parfumat, dar ești tot în borcanul-închisoare, insistă Spiritul.

— La început înțelegi cu mintea și ești tot în borcan. Toate tehnicile energetice și vizualizările sunt foarte bune, dar tot în minte ești, o perioadă... Abia după o practică mai îndelungată, când începi să simți..., abia atunci ai ceva șanse să ieși de acolo..., confirmă Omulețul cel exuberant.

— La asta se referea Buddha Sakyamuni când vorbea despre „vederea corectă”. Vederea corectă înseamnă vederea corectă a ta și a realității, adică *să te vezi tu pe tine ca fiind prizonierul minții și ego-ului tău, prizonierul realității tale.* Asta înseamnă „a-i vindeca pe orbi”: a-i face să